

Udskriftsdato: 3. januar 2026

KEN nr 9031 af 14/01/2020 (Gældende)

Pressenævnets kendelse i sag nr. 2019-80-0365

Ministerium: Justitsministeriet

Journalnummer: 2019-80-0365

Pressenævnets kendelse i sag nr. 2019-80-0365

JydskeVestkysten får ikke kritik for portrætartikel

JydskeVestkysten bragte i august 2019 en portrætartikel om klagers udgivelse af en erindringsroman om bl.a. klagers opvækst præget af fysiske og psykiske overgreb, samt om klagers tid på Hærens Officersskole. Klager klagede over artiklens vinkling, og at JydskeVestkysten har afvist at slette artiklen fra *lv.dk*. Nævnet fandt ikke grundlag for at udtale kritik af den valgte vinkling. Nævnet lagde vægt på, at artiklen ikke indeholdt ukorrekte faktuelle oplysninger, og at klagers budskab fra interviewet ikke fremstod forvansket i artiklen. Nævnet fandt endvidere ikke grundlag for at udtale kritik af JydskeVestkysten for at have afvist at slette artiklen. Nævnet lagde vægt på, at klager frivilligt havde udtalt sig til JydskeVestkysten, og at klager selv har offentliggjort oplysninger om det i artiklen omtalte, herunder blandt andet i sin seneste erindringsroman.

[Klager] har klaget til Pressenævnet over artiklen ”[Klager] voksede op med fysisk og psykisk misbrug: Nu er hun ude med ny bog”, som blev bragt den 6. august 2019 på JydskeVestkystens nyhedsside *lv.dk*, idet hun mener, at god presseskik er tilsidesat.

[Klager] har klaget over artiklens vinkling, samt over, at JydskeVestkysten har afvist at slette artiklen fra *lv.dk*.

1 Sagsfremstilling

Forud for offentliggørelsen

[Klager] var forud for offentliggørelsen af den påklagede artikel i korrespondance med JydskeVestkysten via mail. Pressenævnet har modtaget kopi af mailkorrespondancen.

Mandag den 5. august 2019 skrev JydskeVestkysten følgende til [Klager]:

”Hej [Klager],

Mit navn er [Journalisten]. Jeg er journalist hos JydskeVestkysten.

Jeg har forsøgt at ringe til dig uden held. Det lader til, du er optaget på linjen [...];

Jeg vil høre, om du har tid og lyst til et portræt-interview i morgen, tirsdag, i forbindelse med din nye bog, [Bog 2]. Jeg tænker klokken 10?

Interviewet kommer til at handle om dig, dit liv, hvordan en barsk opvækst med seksuelt misbrug og skam præger et liv, og hvordan man kommer videre i livet.

Mit telefonnummer er [...], hvis du har lyst til at ringe til mig, så kan vi aftale nærmere. Ellers har jeg dit nummer, og jeg prøver at ringe igen lidt senere i dag.

Er det muligt for dig at sende nogle billeder, som kan bruges til artiklen?

Venlig Hilsen

[Journalisten]

Journalist”

Samme dag svarede [Klager]:

”Hej [Journalisten],

Ja, det vil jeg gerne. Jeg sender billeder om et par timer, jeg er optaget til da.

Dbh. [Klager]”

Senere samme dag skrev [Klager]:

”Hej [Journalisten],

Her er et par billeder. Jeg regner med at vi taler klokken 10 i morgen. Jeg er på [tlf.nr.], og jeg har dit nummer.

Dbh. [Klager]”

Tirsdag den 6. august 2019 skrev [Klager]:

”Tak for samtalen!

Dbh. [Klager]”

Vedhæftet mailen var følgende PR-nyhedsbrev for [Klager]:

”Hvad handler [Bog 2] om?

Jeg er glad for at skrive et nyhedsbrev, fordi det modsat Facebook og Instagram giver plads til den lidt længere forklaring.

For hvad handler [Bog 2], som udkommer 1. september, om?

Den korte forklaring er: Bogen handler om min tid på Hærens Officersskole (HO).

Den længere forklaring har mange spor:

1. Om at være kvinde i en mandeverden.
2. Om at ville være soldat i kamptropperne.
3. Om at være proletar i en overklasseverden.
4. Om at være stemplet uren og skjule det.

5. Om at være promiskuøs og ambitiøs.
6. Om at kludre i kæresteriet.
7. Om at løsrive sig fra sine forældre.
8. Om at flytte fra provinsen.

I PR-sammenhæng er det ude i hampen at fortælle om så mange forskellige historier i én bog. Kloge mennesker har fortalt mig, at det er uladsiggørligt at få andre til at interessere sig for en bog ved at udpensle alle disse spor. Men det er jeg ligeglad med. Bogen handler om alle de her ting. Og teksten her er ikke en salgstekst; det er en nyhedstekst og en jubeltekst især over, at det er lykkedes mig at skrive bogen. - Så jeg går ud fra, I kan tåle det.

Her i weekenden læste jeg en gammel artikel fra Politiken, hvor forfatteren, Jack Londons bog fra 1909 var omtalt. Bogen hedder Martin Eden og handler om en proletar der gerne vil være forfatter og læser og læser, så han kan blive lige så dannet som det fine borgerskab. Efter utallige bøger og studier opdager proletaren, at borgerskabets dannelse er fernis, og han vender sig derfor igen til sit ophav og det han kommer fra. Men kun for at opdage at alle broer er brændte. I romanen ender han med at tage livet af sig. Følelsen af at være hjemløs er åbenbart ubærlig.

Så galt går det ikke i min roman. Den handler om samme opdagelse af hjemløshed og om den fortvivlelse der følger. Men der er andre veje at gå end at tage livet af sig. Det handler min bog også om.

Og hermed nåede jeg vist op på en 9-10 områder i alt. Altså en umulig bog at markedsføre.

De særligt trofaste, dvs. jer læsere af mit nyhedsbrev samt mine venner på [Klagers Facebook-side] får en kode. Den er [Bog 2] og kan bruges på Forlaget November.

Men bogen kan også lånes på biblioteket, når ellers de har fået den registreret.

Kærlig hilsen fra en glad [Klager]”

Samme dag skrev JydskeVestkysten:

”Hej [Klager],

Selv tak for samtale. Det var en fornøjelse at høre din historie. Jeg håber, du kan kende dig selv i min artikel.

Jeg skal gøre dig opmærksom på, at dine rettelser skal komme inden 15.30 – gerne før.

Jeg har en grænse på 4000 tegn. Den er lige nu på 5200, så du må gerne være hård i dine rettelser. ”

[Klager] svarede senere samme dag:

”Hej [Journalisten],

Jeg har skrevet mine kommentarer inde i teksten ved at lave linjeskift dér hvor jeg har skrevet noget – på næste linje.

Om jeg kan kende mig selv? Komplexiteten er ikke med, synes jeg, det modsatte, det livserfarne, vemodet som hører til en 60-årig.

Dbh. [Klager]

Kolding: - Jeg har en frygtelig historie at fortælle, men samtidig er det en historie, der er meget opbyggelig, siger Officer, psykolog, forfatter og debattør, [Klager].

[Klager]s liv har budt på mange udfordringer.

Jeg tror overgreb hedder noget andet end udfordringer

Disse bliver beskrevet i bogen, [Bog 2],

De allerstørste prøvelser har jeg skrevet om i [Bog 1]. I [Bog 2] skriver jeg om de skader det gav mig med i livet

som udspiller sig i årene 1978-84 og er andet bind i en erindringsserie i fem dele.

[Klager]s liv startede

begyndte

i Kolding. Hun boede med en enlig mor, der ikke just gav [Klager] meget plads til at være barn. Moren var meget streng,

det var de fleste mødre dengang, det særlige var hendes udsving og mangel på at kunne læse et barns behov

og da [Klager] var seks, flyttede stedfaren ind hos dem. Det første skænderi, [Klager] kan huske, var dagen før de blev gift - kun tre måneder efter de fandt sammen. Derfra levede de som hund og kat, og [Klager] brugte meget tid på at holde øje med, hvordan hendes mor havde det.

- Hun brugte mig som sin lille veninde. Jeg var hendes lyttende øre på alle de fortrædeligheder, der var med ham. Det gjorde det umuligt for mig at have et fortroligt forhold til ham, fordi hun fortalte mig alt.

og fordi han krænkede mig.

Jeg tænkte, lad os få ham ud, erindrer [Klager].

De blev aldrig skilt,

jo, da jeg var 20 og for længst flygtet hjemmefra, skilsmissen er med i [Bog 2]

og [Klager]s ungdom fortsatte med en dagligdag, hvor hun om dagen måtte høre på, hvor forfærdelig han var, og om natten på deres meget lydige

lydelige

sexliv.

- Jeg blev også meget hurtigt klar over hans seksuelle præferencer som sådan en form for blottes. Han prøvede ofte at se, hvor flov han kunne gøre mig. Jeg gjorde rigtig meget for at undgå, han kom bag mig og overraskede mig.

Det var svært for [Klager] at

være i

håndtere en dynamik i hjemmet,

ud

som var fyldt med fysiske og psykiske overgreb og dertilhørende skam. Som resultat rettede [Klager] sin opmærksomhed udad. Hun spillede håndbold, fodbold, gik til kor, arbejdede og brugte meget tid på biblioteket. Hun mindes glædeligt byen Kolding og beskriver sig selv som en lokalpatriot.

[Klager] var så heldig, at hun var et ressourcestærkt og handelkraftigt barn. Hun var dygtig til det meste, og hun vidste fra en tidlig alder, at hun ikke havde lyst til at ende som sin mor og stedfar. [Klager] havde et drev til at bevise sig selv og bevæge ud af sin sociale klasse - socialklasse 5, som hun kalder den.

- Jeg skulle ikke være sølle, som

min

mor der altid græd snot over sine omstændigheder, siger [Klager].

Som 19-årig flyttede [Klager] til Aarhus for at studere, men her følte hun sig stærkt

stærkt kan gerne gå ud

utilpas. [Klager]s opvækst havde medført, at hun manglede selvtillid

det hedder selvværd. Jeg havde og har masser af selvtillid

til trods for sit talent.

- Jeg følte mig som et stort nul. Jeg var god, til alt jeg rørte, men derhjemme

derhjemme? på dette tidspunkt har jeg ikke boet "hjemme" i 3-4 år

blev jeg groft nedgjort, siger hun.

[Klager] følte sig

ikke hjemme

utilpas på universitetet og var på udkig efter nyt, da hun tilfældigvis så en portrætudsendelse i TV om en pige, som var på kassernen i Sønderborg.

der var ikke langt fra tanke til handling for [Klager], så hun fik hurtigt lagt en plan: Hun skulle på sergent og så på officerskolen, for så var hendes muligheder bedst. Da [Klager] startede på kassernen i Sønderborg, kom den angst og usikkerhed, der havde præget hendes opvækst, tilbage.

- Det sker, hver gang jeg skal starte på noget nyt. Jeg får kæmpe

kæmpe må gerne udgå

angst. Det er så den last, jeg må bære med mig, men jeg tvinger mig igennem det. Det lærte jeg i militæret. Jeg var ved at dø de første uger i Sønderborg. Jeg troede jeg skulle besvime, og jeg kunne næsten ikke trække vejret, men stille og roligt kom det til mig, og så blev Sønderborg kasserne til en ny familie for mig, siger hun.

[Klager]s nuværende

ud med nuværende

mand gik på kassernen i Sønderborg sammen med hende, og det er tydeligt for ham, hvor meget den periode i [Klager]s liv har betydet for hende.

Da [Klager] næsten var færdig med officerskolen, begik flere af hendes

det er ikke mine, af hendes må gerne udgå

officerer selvmord. Det væltede [Klager]s verden, da det gik op for hende, at hun jagtede et liv, som ikke fandtes.

som ikke fandtes er en banal måde at udtrykke den kompleksitet vi talte om. Selvfølgelig findes et tilfredsstillende officersliv, det vidste jeg også dengang, men jeg jagtede et liv, hvor flere i løbet af et par måneder valgte livet fra

- Jeg ville blive til noget. Jeg ville have rank

rang

, jeg ville være dygtig, og jeg skal komme efter dig, men hvad fanden er det jeg stræber efter, når dem, der bliver færdige med det, slår sig selv ihjel, undrer

undrede

hun sig.

[Klager] blev fortvivlet, ulykkelig og havde

fik

selvmordstanker. Hun havde lyst til at droppe ud,

holde op

og overvejede at flytte hjem til Kolding igen, men hun var ikke længere den samme person - hun var vokset fra Kolding.

fra min familie, ikke fra Kolding

På det tidspunkt var der otte måneder tilbage af uddannelsen, så hun fik skrabet sig igennem og færdiggjorde. [Klager] var ansat i 26 år i forsvaret: 12 år på fuld tid og 14 år som reserveofficer.

Når [Klager] ser tilbage på sin tid i militæret, erkender hun gerne, at hun til tider

et par gange

har været mere på flugt end godt på vej.

- Rigtig meget af mit liv har handlet om at lade mig opsluge, for så glemmer jeg. Det er et spørgsmål om at komme væk, hvis man står i lort til halsen, siger hun.

[Klager] påstår ikke, hun har fundet opskriften på at komme videre fra et liv med misbrug

det lyder som om jeg er misbruger

og dårlig behandling. Hun håber bare på, hendes historie kan være med til at inspirere

gerne ud med enkelte læsere.

enkelte læsere.

I dag bor [Klager] på Møn med sin mand. Hun er kommet videre

kommet videre er din konklusion, ikke min, jeg hader det udtryk

fra sin barske opvækst, men hun kan stadig mærke den i sin dagligdag.

- Det er en form for fantomsmerter. Livet er jo godt, men jeg kan stadig mærke den frygtelige historie. Jeg vil ikke sige, jeg i dag er lykkelig, fordi det er et stort ord i min lille jyske mund, men jeg er taknemmelig for det liv, jeg har, siger hun.

Bogen [Bog 2], handler om [Klager]s ophold på Sergentskolen og Officerskolen. ”

Herefter skrev JydskeVestkysten:

”Hej [Klager],

Tak for svar. Det blev vist til lidt mere end bare faktuelle rettelser...

Hele kompleksiteten er svær, hvis ikke umulig, at få med på 4000 tegn. Hvis det var så enkelt, havde du ikke behøvet at skrive fem bind.

Kommet videre er ikke min konklusion. Det er dine direkte dine ord. Jeg har lydoptagelsen. Jeg ændrer det alligevel.

Ellers kan man sige, at ”komme videre” er forkert at sige. Det er jeg enig med dig i - det er sjældent så enkelt: Hvorfor det bliver suppleret med, at du stadig kan mærke det i dit liv.

Ellers har jeg rettet det meste andet.

Venlig Hilsen

[Journalisten]

Journalist”

Den påklagede artikel

JydskeVestkysten bragte den 6. august 2019 artiklen ”[Klager] voksede op med fysisk og psykisk misbrug: Nu er hun ude med ny bog” på JydskeVestkystens nyhedsside jv.dk. Artiklen har følgende underrubrik:

”[Klager] voksede op i Kolding, hvor hun boede med sin mor og sin stedfar, der ifølge hende forgreb sig på hende seksuelt. Igennem sit liv har hun kæmpet med angst, tvivl og en følelse af ikke at være god nok. 1. september er hun ude med bogen, [Bog 2], som er anden af fem erindringsbøger om hendes liv. ”

Af artiklen fremgår følgende:

”Kolding: - Jeg har en frygtelig historie at fortælle, men samtidig er det en historie, der er meget opbyggelig, siger officer, psykolog, forfatter og debattør, [Klager].

[Klager]s liv begyndte i Kolding. Hun boede med en enlig mor, der ikke just gav [Klager] meget plads til at være barn. Moderen var streng, havde store udsving og havde svært ved at læse sit barns behov, og da [Klager] var seks, flyttede stedfaren ind hos dem. Det første skænderi, [Klager] kan huske, var dagen før de blev gift – kun tre måneder efter de blev gift. Derfra levede de som hund og kat, og [Klager] brugte meget tid på at holde øje med, hvordan hendes mor havde det.

Alt det og meget mere fortalte [Klager] om i sin erindringsbog [Bog 1], der udkom sidste efterår. Nu er han klar med anden del af i alt fem.

- Jeg var min mors lyttende øre på alle de fortrædeligheder, der var med ham. Det var med til at gøre det umuligt for mig at have et fortroligt forhold til ham, fordi hun fortalte mig alt. Jeg tænkte, lad os få ham ud, erindrer [Klager].

Både moderen og stedfaderen er døde i dag.

[Klager]s ungdom fortsatte med en dagligdag, hvor hun om dagen måtte høre på, hvor forfærdelig han var, og om natten på deres meget lydelige sexliv. [Klager] oplevede hurtigt stedfaderens seksuelle præferencer på egen krop.

- Han var egentlig meget glad for mig, men i virkeligheden var han lige så glad for mig, et lille kønt barn, som han var for min mor. Jeg gjorde rigtig meget for at undgå, han kom bag mig og overraskede mig, siger hun.

Det var svært for [Klager] at være i hjemmet, som var fyldt med fysiske og psykiske overgreb og dertilhørende skam.

Det handler om at komme væk

[Klager] var så heldig, at hun var et ressourcestærkt og handlekraftigt barn. Hun var dygtig til det meste, og hun vidste fra en tidlig alder, at hun ikke havde lyst til at ende som sin mor og stedfar. [Klager] havde et drev til at bevise sig selv og bevæge ud af sin sociale klasse – socialklasse 5 som hun kalder den.

- Jeg skulle ikke være sølle som min mor, der altid græd snot over sine omstændigheder, siger [Klager].

Som 19-årig flyttede [Klager] til Aarhus for at studere, men her følte hun sig utilpas.

- Jeg følte mig som et stort nul, siger hun.

[Klager] var på udkig efter nyt, da hun tilfældigvis så en portrætudsendelse i TV om en pige, som var på kasernen i Sønderborg.

Der var ikke langt fra tanke til handling for [Klager], så hun fik hurtigt lagt en plan: Hun skulle på sergent og så på officerskolen, for så var hendes muligheder bedst. Da [Klager] startede på kassernen i Sønderborg, kom den angst og usikkerhed, der havde præget hendes opvækst, tilbage.

- Jeg får kæmpe angst, hver gang jeg skal starte på noget nyt. Det er så den last, jeg må bære med mig, men i militæret lærte jeg at tvinge mig igennem det. De første uger i Sønderborg troede jeg, jeg skulle besvime, og jeg kunne næsten ikke trække vejret, men stille og roligt blev kasserne til en ny familie for mig, siger hun.

Fortøjningen var røget

Da [Klager] næsten var færdig med officersskolen, begik flere officerer selvmord. Det væltede [Klager]s verden, da det gik op for hende, at hun jagtede et liv, som ikke fandtes.

- Jeg ville bevise mig selv, at jeg ville have rang, og jeg ville være dygtig, men hvad fanden er det jeg stræber efter, når dem, der bliver færdige med det, slår sig selv ihjel, undrer hun sig.

[Klager] blev fortvivlet, ulykkelig og fik selvmordstanker. Hun havde lyst til at stoppe, og overvejede at flytte hjem til Kolding igen, men hun var ikke længere den samme person – hun var vokset fra livet i Kolding.

På det tidspunkt var der otte måneder tilbage af uddannelsen, så hun fik skrabet sig igennem og færdiggjorde. [Klager] var ansat i 26 år i forsvaret: 12 år på fuld tid og 14 år som reserveofficer.

Når [Klager] ser tilbage på sin tid i militæret, erkender hun gerne, at hun til tider har været mere på flugt end godt på vej.

- Rigtig meget af mit liv har handlet om at lade mig opsluge, for så glemmer jeg det dårlige. Det er et spørgsmål om at komme væk, hvis man står i lort til halsen, siger hun.

[Klager] påstår ikke, hun har fundet opskriften på at komme videre fra en hård opvækst. Hun håber bare på, hendes historie kan være med til at inspirere.

I dag bor [Klager] på Møn med sin mand. Hun er til en hvis grad kommet videre fra sin barske opvækst, men hun kan stadig mærke den i sit liv.

- Det er en form for fantomsmerter. Livet er jo godt, men jeg kan stadig mærke den frygtelige historie. ”

Efter offentliggørelsen

Efter offentliggørelsen af den påklagede artikel havde [Klager] videre korrespondance med JydskeVestkysten via mail. Pressenævnet har modtaget kopi af mailkorrespondancen.

Torsdag den 6. august 2019 skrev [Klager] følgende til JydskeVestkysten:

”Jeg blev i går spurgt om jeg ville interviewes til en portrætartikel og svarede ja.

Nu kan jeg se at rubrikken lyder:

[Klager] voksede op med fysisk og psykisk misbrug: Nu er hun ude med ny bog og at mellemrubrikken lyder:

[Klager] voksede op i Kolding, hvor hun boede med sin mor og sin stedfar, der ifølge hende forgreb sig på hende seksuelt. Igennem sit liv har hun kæmpet med angst, tvivl og en følelse af ikke at være god nok. 1. september er hun ude med bogen, [Bog 2], som er anden af fem erindringsbøger om hendes liv.

Hvorfor vælger I ordene ”ifølge hende selv”? Jeg er dybt ulykkelig over det. Det er som at opleve overgrebene igen. Og selve artiklen kan jeg ikke se, fordi jeg ikke har

abonnement.

[Klager]”

Fredag den 7. august 2019 svarede JydskeVestkysten således til [Klager]:

”Kære [Klager]

Tak for din mail.

Det er mig som redaktør på avisen, som har tilføjet sætningen ”ifølge hende”.

Det har jeg gjort, da vi som medie opererer under de presseetiske regler. Da der mig bekendt ikke er faldet dom i en retssag, er det derfor nødvendigt at gøre opmærksom på, at det er dig, der som forfatteren bag erindringsbogen fortæller og udlægger historien.

Mvh

[Lokalredaktøren]

Lokalredaktør”

Samme dag svarede [Klager]:

”Tak for reaktion. Jeg fortryder bitterligt min medvirken. Journalisten var uforberedt og kun interesseret i at snage i min opvækst og havde i udkastet til artiklen så mange rettelser, at jeg allerede da burde have trukket min medvirken.

Jeg ønsker ikke artiklen liggende på jeres webside. Og jeg har ikke læst den færdige artikel, da jeg ikke har fået den tilsendt.

Det har alt i alt været en rædsom oplevelse.

Dbh. [Klager]”

[Klager] klagede den 15. august 2019 over artiklen. JydskeVestkysten afviste den 28. august 2019 [Klager]s klage. [Klager]s klage over JydskeVestkystens afslag er modtaget i Pressenævnet den 28. august 2019.

2 Parternes synspunkter

2.1 [Klager]s synspunkter

Vinkling

[Klager] har anført, at JydskeVestkysten i artiklens underrubrik har sået tvivl om, hvorvidt overgrebene overhovedet har fundet sted ved at anvende ordene ”ifølge hende”:

”[Klager] voksede op i Kolding, hvor hun boede med sin mor og sin stedfar, der ifølge hende forgreb sig på hende seksuelt. Igennem sit liv har hun kæmpet med angst, tvivl og en følelse af ikke at være god nok. 1. september er hun ude med bogen, [Bog 2], som er anden af fem erindringsbøger om hendes liv. ”

[Klager] har endvidere anført, at JyskeVestkysten i vinklingen af artiklen alene har fremstillet [Klager]s liv via overgreb og misbrug og forbigået alt andet, herunder hendes officersgerning, psykologvirke og forfatterskab med mange fagbøger.

JyskeVestkysten har dermed afsløret hele handlingen i [Klager]s nye erindringsroman ”[Bog 2]” uden at interessere sig for romanens emner.

Sletning – punkt B. 8

[Klager] har anmodet om, at artiklen slettes fra jv.dk.

2.2 JyskeVestkystens synspunkter

JyskeVestkysten har afvist, at JyskeVestkysten har handlet i strid med god presseskik.

Vinkling

JyskeVestkysten har anført, at JyskeVestkysten i underrubrikken har anvendt ordene ”ifølge hende” for at gøre opmærksom på, at det er [Klager], der som forfatter af erindringsromanen udlægger sin historie, og ikke for at så tvivl om, hvorvidt overgrebene har fundet sted.

JyskeVestkysten har oplyst, at [Klager]s PR-rådgiver ved mail af 2. august 2019 kontaktede JyskeVestkysten for at gøre opmærksom på [Klager] som en oplagt kandidat til et interview:

”Kære [Lokalredaktøren]

Jeg skriver til dig på vegne af forfatter og psykolog [Klager], der er ved at lægge sidste hånd på 2. bind af en erindringsserie på fem dele. [Bog 2] udkommer den 1. september.

[Klager] er født og opvokset i Kolding og har, trods en hård start på livet med seksuelt misbrug og omsorgssvigt, kæmpet sig videre i livet og fået en karriere i militæret, hvor hun blev den højest rangerende kvinde i hærens kamptropper, haft egen psykologpraksis og skrevet flere fagbøger og meget mere.

Hun vil derfor være en oplagt kandidat til et interview, hvor hun kan fortælle om, hvordan man kommer videre i livet og bliver et helt menneske på trods af en barsk start på livet - og hvordan man overvinder demonerne, som følger én.

[Klager] er i dag bosat på Møn.

Jeg vedhæfter en pressemeddelelse samt lidt baggrund om [Klager] og hendes kommende bog.

Håber at høre positivt fra jer.

Med venlig hilsen/Best regards

[PR-rådgiveren]

Journalist, PR-rådgiver og ghostwriter”

Interviewet af [Klager] er således foranlediget af [Klager]s PR-rådgiver.

JydskeVestkysten har endvidere anført, at aktualiteten var, at [Klager] netop havde udgivet sit andet bind i en erindringsserie. Præmissen var dermed ikke, at portrættet skulle omhandle hele [Klager]s liv, men tager udgangspunkt i de problemstillinger, som hendes roman omtaler.

Journalisten har naturligvis i interviewet interesseret sig for [Klager]s overgreb i sin barndom, da romanen i høj grad omhandler disse. JydskeVestkysten har henvist til [Klager]s pressemeddelelse ”*Kampen op fra socialklasse 5*”.

Sletning – punkt B. 8

JydskeVestkysten har afvist at slette artiklen fra jv.dk.

3 Pressenævnets begrundelse og afgørelse:

I sagens behandling har følgende nævnsmedlemmer deltaget:

Jens Kruse Mikkelsen, Jørn Mikkelsen, Lars Lindskov og John Meinert Jacobsen.

God presseskik

Vinkling

[Klager] har klaget over, at JydskeVestkysten i artiklens underrubrik har sæt tvivl om, hvorvidt overgrebene overhovedet har fundet sted ved at anvende ordene ”ifølge hende”. [Klager] har endvidere klaget over artiklens vinkling, som alene har fremstillet [Klager]s liv via overgreb og misbrug og forbigået alt andet, herunder hendes officersgerning, psykologvirke og forfatterskab med mange fagbøger.

Pressenævnet bemærker generelt, at redaktøren i overensstemmelse med det almindelige princip om redaktørens ret til at redigere mediet som udgangspunkt er berettiget til at beslutte, hvad man vil bringe i mediet. Det vil sige, at det ligger inden for grænserne af redaktørens redigeringsret at undlade at omtale forhold, der for en af parterne eller andre forekommer centrale, ligesom det er op til redaktøren at vælge og fravælge materiale og kilder, så længe de indholdsmæssige krav til den bragte information iagttages.

Af artiklens underrubrik fremgår følgende:

”[Klager] voksede op i Kolding, hvor hun boede med sin mor og sin stedfar, der ifølge hende forgreb sig på hende seksuelt. Igennem sit liv har hun kæmpet med angst, tvivl og en følelse af ikke at være god nok. 1. september er hun ude med bogen, [Bog 2], som er anden af fem erindringsbøger om hendes liv.”

Af artiklen fremgår blandt andet følgende:

”Kolding: - Jeg har en frygtelig historie at fortælle, men samtidig er det en historie, der er meget opbyggelig, siger officer, psykolog, forfatter og debattør, [Klager].

[Klager]s liv begyndte i Kolding. Hun boede med en enlig mor, der ikke just gav [Klager] meget plads til at være barn. Moderen var streng, havde store udsving og havde svært ved læse sit barns behov, og da [Klager] var seks, flyttede stedfaren ind hos dem. Det første skænderi, [Klager] kan huske, var dagen før de blev gift – kun tre måneder efter de blev gift. Derfra levede de som hund og kat, og [Klager] brugte meget tid på at holde øje med, hvordan hendes mor havde det.

Alt det og meget mere fortalte [Klager] om i sin erindringsbog [Bog 1], der udkom sidste efterår. Nu er han klar med anden del af i alt fem.

[...]

[Klager]s ungdom fortsatte med en dagligdag, hvor hun om dagen måtte høre på, hvor forfærdelig han var, og om natten på deres meget lydelige sexliv. [Klager] oplede hurtigt stedfaderens seksuelle præferencer på egen krop.

- Han var egentlig meget glad for mig, men i virkeligheden var han lige så glad for mig, et lille kønt barn, som han var for min mor. Jeg gjorde rigtig meget for at undgå, han kom bag mig og overraskede mig, siger hun.

Det var svært for [Klager] at være i hjemmet, som var fyldt med fysiske og psykiske overgreb og dertilhørende skam.

Det handler om at komme væk

[Klager] var så heldig, at hun var et ressourcestærkt og handlekraftigt barn. Hun var dygtig til det meste, og hun vidste fra en tidlig alder, at hun ikke havde lyst til at ende som sin mor og stedfar. [Klager] havde et drev til at bevise sig selv og bevæge ud af sin sociale klasse – socialklasse 5 som hun kalder den.

- Jeg skulle ikke være sølle som min mor, der altid græd snot over sine omstændigheder, siger [Klager].

Som 19-årig flyttede [Klager] til Aarhus for at studere, men her følte hun sig utilpas.

- Jeg følte mig som et stort nul, siger hun.

[Klager] var på udkig efter nyt, da hun tilfældigvis så en portrætudsendelse i TV om en pige, som var på kasernen i Sønderborg.

Der var ikke langt fra tanke til handling for [Klager], så hun fik hurtigt lagt en plan: Hun skulle på sergent og så på officerskolen, for så var hendes muligheder bedst. Da [Klager] startede på kassernen i Sønderborg, kom den angst og usikkerhed, der havde præget hendes opvækst, tilbage.

- Jeg får kæmpe angst, hver gang jeg skal starte på noget nyt. Det er så den last, jeg må bære med mig, men i militæret lærte jeg at tvinge mig igennem det. De første uger i Sønderborg troede jeg, jeg skulle

besvime, og jeg kunne næsten ikke trække vejret, men stille og roligt blev kasserne til en ny familie for mig, siger hun.

Fortøjningen var røget

Da [Klager] næsten var færdig med officersskolen, begik flere officerer selvmord. Det væltede [Klager]s verden, da det gik op for hende, at hun jagede et liv, som ikke fandtes.

- Jeg ville bevise mig selv, at jeg ville have rang, og jeg ville være dygtig, men hvad fanden er det jeg stræber efter, når dem, der bliver færdige med det, slår sig selv ihjel, undrer hun sig.

[Klager] blev fortvivlet, ulykkelig og fik selvmordstanker. Hun havde lyst til at stoppe, og overvejede at flytte hjem til Kolding igen, men hun var ikke længere den samme person – hun var vokset fra livet i Kolding.

På det tidspunkt var der otte måneder tilbage af uddannelsen, så hun fik skrabet sig igennem og færdiggjorde. [Klager] var ansat i 26 år i forsvaret: 12 år på fuld tid og 14 år som reserveofficer.

[...]"

På baggrund af sagens oplysninger lægger Pressenævnet til grund, at JyskeVestkystens journalist via mail kontaktede [Klager] med en forespørgsel om et portrætinterview med oplysning om indholdet af interviewet, og at interviewforespørgslen var foranlediget af [Klager]s PR-rådgivers forudgående kontakt til JyskeVestkysten.

Pressenævnet finder, at det ligger inden for redaktørens redigeringsret at vælge, i hvilken udstrækning et interview skal gengives i en artikel. Nævnet finder ikke grundlag for at fastslå, at JyskeVestkysten ved anvendelsen af ordene "ifølge hende" om [Klager]s stedfars seksuelle overgreb mod hende og ved den valgte vinkel i artiklen har overskredet de vide rammer for redigering. Nævnet har lagt vægt på, at artiklen ikke indeholder ukorrekte faktuelle oplysninger, og at [Klager]s budskab fra interviewet ikke fremstår forvansket i artiklen. Nævnet udtaler ikke kritik af den valgte vinkel.

Sletning – punkt B. 8

[Klager] har klaget over, at JyskeVestkysten har afvist at slette artiklen fra jv.dk.

Generelt om punkt B. 8

Det følger af de vejledende regler for god presseskik, at meddelelser, som er offentliggjort i digitale medier, ofte vil være tilgængelige længe efter, at de er publiceret. Efter anmodning til mediet kan tilgængeligheden af sådanne tidligere offentliggjorte, følsomme eller private oplysninger hindres, i det omfang det er muligt og skønnes rimeligt, jf. punkt B. 8.

Medier kan afindeksere, dvs. ændre instruksene til søgemaskiner, så søgemaskiner ophører med at henvise til artiklen, anonymisere, dvs. ændre i artikelteksten så eksempelvis et personnavn anonymiseres, eller helt afpublicere en artikel, dvs. fjerne artiklen fra hjemmesiden.

Det er nævnets opfattelse, at anvendelse af B. 8 i de vejledende regler og muligheden for at meddele et medie kritik for ikke at imødekomme en anmodning om afindeksering, anonymisering eller afpublicering som udgangspunkt kun bør anvendes, når der er tale om oplysninger, som er særligt belastende for den person, der er omtalt.

Den konkrete sag

Artiklen indeholder et interview af [Klager], som fortæller om sin opvækst præget af fysiske og psykiske overgreb, samt om sin tid på Hærens Officersskole.

Pressenævnet lægger til grund, at [Klager] ved sin PR-rådgiver selv har rettet henvendelse til JydskeVestkysten med ønske om at stille op til interview, som var foranlediget af udgivelsen af hendes erindringsroman "[Bog 2]" den 1. september 2019, som er anden af fem erindringsromaner om sit liv. Nævnet lægger endvidere til grund, at [Klager] forud for artiklens offentliggørelse udtrykte over for JydskeVestkysten, at hun ikke synes, at "kompleksiteten" var med og herefter fremkom med rettelser til artiklen.

Det er Pressenævnets opfattelse, at artiklen med oplysninger om [Klager]s opvækst og oplevelser på Hærens Officersskole som udgangspunkt må betragtes som værende særligt belastende for hende. Henset til, at [Klager] frivilligt udtalte sig til JydskeVestkysten, og at hun selv har offentliggjort oplysninger om det i artiklen omtalte om navnlig sin opvækst, sit privatliv og sin tid på Hærens Officersskole, herunder i blandt andet sin erindringsroman "[Bog 2]", finder nævnet efter en samlet vurdering ikke anledning til at udtale kritik af JydskeVestkysten for at afvise [Klager]s anmodning om sletning.

Afgjort den 14. januar 2020